

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie **A. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 540 § 1 k.p.k.

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. zwolnić skazanego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał m.in. A. S. za winnego następujących przestępstw:

1. z art. 258 § 1 k.k., za które wymierzono karę roku pozbawienia wolności;

2. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k., za które wymierzono karę 4 lat pozbawienia wolności;
3. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono karę 3 lat pozbawienia wolności;
4. z art. 263 § 2 k.k., za które wymierzono karę miesięcy pozbawienia wolności;

Następnie Sąd, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., 86 § 1 k.k. połączył wyżej wymienione kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych solidarnie do częściowego naprawienia szkód: A. S., J. W. S. i A. W. poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonych: M. P. i A. P. kwoty 5.280 zł; A. S. , J. W. S. , A. W. i P. Z. poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonego J. P. R. kwoty 6.910,40 zł; A. S., J. W. S. , A. W. i Ł. M. poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonych: M. S. i M. S. kwoty 27.120 zł; A. S., J. W. S., A. W. i Ł. M. poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonego J. P. kwoty 49.652 zł oraz zasądził na rzecz J. P. tytułem zadośćuczynienia od A. S. i J. W. S. po 10.000 zł.

Wyrok zawierał również dalsze rozstrzygnięcia, w tym – dotyczące pozostałych oskarżonych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych m.in. przez obrońców oskarżonego A. S., Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), w zakresie dotyczącym tego oskarżonego utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego, natomiast częściowo zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie obejmującym pozostałych oskarżonych.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy A. S.. Aktualnie postępowanie kasacyjne jest w toku.

Niezależnie od wywiedzionej kasacji, obrońca tego skazanego, działając w oparciu o przepisy art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego oraz, jak się wydaje, uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O..

W petitum wniosku nie sformułowano wprost zarzutów wznowieniowych, natomiast z jego uzasadnienia wynika, iż:

1. po wydaniu wyroku w sprawie sygn. akt II K (...) Sądu Okręgowego w O. w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Krajową Podlaski Wydział zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w B., sygn. akt PK VII WZ Ds. (...), zostało ujawnione, że w wyżej wymienionej sprawie są potwierdzone wyjaśnienia A. S. złożone w sprawie sygn. akt II K (...), istotne dla obrony skazanego. A. Ż. zeznając w sprawie sygn. akt II K (...) nazwał wyjaśnienia A. S. bzdurami, a w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) składając zeznania potwierdził to, co wyjaśniał A. S.;
2. A. Ż. w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) potwierdza związek przestępczy z A. B., gdzie w sprawie sygn. akt. II K (...) zaprzeczał. Są to istotne różnice w zeznaniach ponieważ, bo po tym jak z informacji A. S. „padła meta z dragami” A. Ż., zaostrzył działania wobec skazanego i jego rodziny - doszło między innymi do pobicia brata D. S., a to warunkowało jego dalsze postępowanie;
3. w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) prokurator potwierdził podany przez A. S. w sprawie sygn. akt II K (...) fakt grożenia A. W. wykopaniem grobu – prokurator prowadzący postępowanie był w miejscowości K. i widział wykop. W sprawie sygn. akt II K (...) A. Ż. temu zaprzeczał twierdząc, że A. S. zeznaje nieprawdę;
4. w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) zostały potwierdzone kontakty A. Ż. z osobą o pseudonimie „S.” czyli A. J., przy którego zabójstwie był A. Ż. po ucieczce z C. w 2015 r. Związek A. Ż. z „S.” potwierdza wersję zdarzeń podaną przez A. S. co do zdarzenia u P., gdzie był garaż z narkotykami „S.”. W sprawie sygn. akt II K (...) A. Ż. zaprzecza temu tj. znajomości z „S.”;
5. A. Ż. w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) potwierdził kontakty przestępcze ze S., zaginionym, przy którego zabójstwie był obecny. A. Ż. w sprawie II K (...) zaprzeczał temu, a jest to istotne, bo po tym jak zlikwidowano uprawę marihuany u S. w miejscowości G. pod O. i po tym, jak po działaniach operacyjnych A. S. doprowadził on do wszczęcia śledztwa o handel narkotykami przez S., a A. Ż. podejrzewał, że likwidacja uprawy to też zasługa A. S., rozpoczął on szereg działań przeciwko A. S. i jego rodzinie, które skazany opisał w sprawie II K (...) i które spowodowały jego określone zachowania;

6. w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) znajdują się wyjaśnienia A. Ż. potwierdzające fakt nakłaniania i kierunkowania go przez policję celem obciążania A. S., łącznie z podaniem jego imienia i nazwiska. Za to prawdopodobnie miał on wyjść z Aresztu Śledczego, co mówi w sprawie sygn. akt II K (...), co może świadczy o tworzeniu fałszywych dowodów;

7. W sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) w swoich wyjaśnieniach A. Ż. podał, że biegłych z C. przekupił przed ucieczką ze szpitala. Skoro miał do nich dostęp mógł też przekupić biegłych, aby stwierdzili, że korzystne dla niego wyjaśnienia zastraszonego S., te początkowe, są rzekomo prawdziwe, bo te były dla niego bardziej korzystne, gdyż minimalizowały jego udział, a wrabiały A. S. i W.. W tej sytuacji składano wniosek dowodowy o ponowne badanie psychiatryczne A. Ż. i J. S., co po zeznaniach A. Ż. o przekupstwie biegłych powinno być logiczne i zasadne. J. S. miał operację kręgosłupa z ubytkiem płynu rdzeniowo - mózgowego oraz leczył się na padaczkę, miał utraty przytomności, zapalenie opon mózgowych, leczył się od szkoły podstawowej u psychologa na zaburzenia osobowości i miał stwierdzoną już w innej sprawie karnej ograniczoną poczytalność, a zatem powinien przed badaniem być poddany testom MBIA, rezonansowi magnetycznemu mózgu, EEG i dłuższej obserwacji. Wnioski dowodowe o ponowne badania odrzucał Sąd Okręgowy w O., a Sąd Apelacyjny w (...) przy wyroku wskazał, że te dokumenty nie były w 2014 lub 2015 znane – dołączył je dopiero przy apelacji w 2018 roku;

8. W sądach obu instancji i w prokuraturze A. S. wnosił bezskutecznie o jego przebadanie psychiatryczne, odmawiano mu, nawet tego nie uzasadniając, mimo że sądy miały dokumentację, że skazany od 2007 roku leczy się na układ krążenia, kręgosłup, psychiatrycznie. Dopiero po wyroku Sądu Apelacyjnego skazany dowiedział się, że przy tego typu schorzeniach Sąd Najwyższy nakazał, aby badanie psychiatryczne było obligatoryjne. Dopiero w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) postanowieniem z dnia 27 czerwca 2019 r. prokurator powołał dwóch biegłych lekarzy psychiatrów celem zbadania stanu zdrowia psychicznego A. S.

9. A. S. będąc aresztowanym do sprawy sygn. akt PK VII WZ Ds. (...), czyli po dacie wyrokowania przez Sąd I instancji, dowiedział się, że prokurator prowadzący tę sprawę wcześniej brał akta sprawy sygn. akt II K (...) w czasie, kiedy sprawa

jeszcze była w sądzie I instancji – znał ww. fakty i wiedział, że stanowią one dowody niewinności A. S. i celowo je zataił, aby nie miał on możliwości obrony – art. 236 k.k. i art. 20 k.p.k. Nie robił także nic, z wyjaśnień złożonych przez A. Ż. z k. 2036 w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...), które potwierdzały, że policjanci nakłaniali go do pomawiania A. S., jak wcześniej mówili A. W., J. S. i A. Ż., czym w efekcie doprowadzili do tworzenia fałszywych dowodów, w tym mieli wpływ i na wyjaśnienia J. S. z maja 2014 r., na których opierał się Sąd Okręgowy w O.. Doszło zatem do przestępstw z art. 235 i 234 k.k. Dodatkowo skazany przypuszcza, że te zachowania policji i prokuratury były celowe, aby sprawa poszła po ich myśli i dostali oni premię lub awans, czyli w grę wchodzi też przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. W trakcie tych działań przestępczych A. W. i A. Ż. i J. S. byli pozbawieni wolności, więc dowody z ich zeznań nie mogą być dowodami – art. 168a k.p.k.

Można to też odnieść do wyjaśnień Ż. w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...), bo zaczął być kierunkowany już w 2014 r., a skazany A. S. podejrzewa, że jak siedział w 2015, bo znał jego wyjaśnienia. Ponadto A. Ż. w sprawie sygn. akt II K (...) zaprzeczał, że miał jakiegokolwiek kontakty ze środowiskiem przestępczym z rejonu S. i nazwał wyjaśnienia A. S. bzdurami. Tymczasem w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) potwierdził on, że miał kontakty z przestępcami z tamtego terenu, w latach 2013 -2014 zakupił broń od osobnika o pseudonimie „A.” z S..

W ocenie obrony powyższe wskazuje, iż wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest słuszny i zasługuje na uwzględnienie.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek, prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

W pismach kierowanych do Sądu Najwyższego skazany A. S. przedstawił swoje stanowisko zarówno odnosząc się do argumentacji powołanej we wniosku o wznowienie postępowania, jak również wskazując na wadliwość, jego zdaniem, ocenę dowodów skutkującą poczynieniem niekorzystnych dla niego ustaleń faktycznych, a w konsekwencji – przypisaniem mu czynów, których, jak twierdzi, nie popełnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Większość powołanych w nim argumentów zdaje się wskazywać na niezrozumienie przez jego autora istoty

postępowania wznowieniowego. Na wstępie poczynić więc należy kilka uwag o charakterze teoretycznym.

Postępowanie prowadzone w oparciu o przepisy rozdziału 56 k.p.k. nie polega na ponownej kontroli zapadłych w sprawie orzeczeń pod kątem ich zgodności z przepisami prawa materialnego oraz procesowego. Sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest wyłącznie uprawniony zbadać, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego (zob. postanowienie SN z dnia 10 maja 2018 r., III KO 11/18).

Zgodnie z założeniem wnioskodawcy, podstawą prawną wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) miał być art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Zgodnie z tym przepisem postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Wymieniona w tym przepisie podstawa nazywana *propter nova* wymaga ujawnienia się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów, które wskazują na zaistnienie okoliczności wymienionych w art. 540 § 1 pkt 2 pod lit. a, b i c k.p.k., a ponadto nieznanych przedtem sądowi i stronie (*noviter reperta*). Eliminuje to z kręgu podstaw wznowienia postępowania sądowego wszystkie te fakty i dowody, które znane były zarówno stronie, jak i sądom orzekającym w postępowaniu instancyjnym. Musi to być taki fakt lub dowód nieznany, który niezaprzeczalnie, w sposób wiarygodny podważa prawdziwość okoliczności ustalonych przez sądy orzekające o odpowiedzialności oskarżonego, a przez to wskazujące na wysokie prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego (zob. postanowienie SN z dnia 19 lutego 2015 r., III KO 104/14),

Postępowanie wznowieniowe nie przewiduje ponownej oceny przeprowadzonych już dowodów i czynienia na tej podstawie odmiennych ustaleń faktycznych. Stąd podstawy wznowienia nie stanowią wyłącznie wątpliwości strony,

co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 27/18).

Odnosząc powyższe rozważania do argumentacji podniesionej w uzasadnieniu wniosku i przytoczonej na wstępie, wskazać należało, co następuje.

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza materiałów postępowania prowadzonego w Prokuraturze Krajowej (...) Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w B. pod sygn. akt PK VII WZ Ds. (...) w perspektywie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu objętym wnioskiem o wznowienie nie dała – w zasadniczej części, o czym będzie mowa dalej – podstaw do uznania, jakoby w sprawie ujawniły się nowe, nieznane wcześniej dowody świadczące o wadliwości wyroku Sądu odwoławczego utrzymującego w mocy, w części odnoszącej się do skazanego A. S., wyrok skazujący wydany przez Sąd Okręgowy.

Odnotować w pierwszej kolejności należy, że postępowanie prokuratorskie nie dotyczy bezpośrednio czynów prawomocnie przypisanych temu skazanemu. W części wniosku, w której obrońca zmierza do podważenia wiarygodności świadka A. Ż., nie dostrzega, iż na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 30 marca 2016 r. prokurator złożył kopie protokołu przesłuchania podejrzanego A. Ż. ze sprawy PA V Ds. (...) (aktualnie prowadzonej pod sygnaturą PK VII WZ Ds.(...)), do którego odniesiono się na rozprawie w dniu 9 maja 2016 r. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej analizy zeznań A. Ż., w tym także tych, które złożone były w postępowaniu przygotowawczym, do którego nawiązano we wniosku. Sąd rozważył i uzasadnił również powody nieuwzględnienia tych zeznań świadka, w których odwołał wcześniej złożone wyjaśnienia. Z tego względu nie można przyjąć, jakoby wskazywane we wniosku depozycje A. Ż. stanowiły nowy, nieznany wcześniej dowód wskazujący na niesłuszność skazania A. S.. Depozycje wskazanego wyżej świadka nie były przecież zasadniczą podstawą do przyjęcia przez Sąd I instancji ustaleń wskazujących na popełnienie przez skazanego przypisanych mu przestępstw, które to ustalenia zostały następnie podzielone przez Sąd odwoławczy.

Wnioskodawca zupełnie pomija, że rekonstrukcja stanu faktycznego opierała się nie tylko na dowodach osobowych, ale także na innych dowodach, których obiektywizmu, a co za tym idzie – przydatności dla rekonstrukcji stanu faktycznego, nie sposób podważyć także w oderwaniu od depozycji świadka A. Ż.. Spośród nich, na pierwszy plan wysuwają się:

- a. Niepodważone w toku postępowania opinie biegłego z zakresu badań sprzętu komputerowego jednoznacznie wskazujące, iż postanowienia o przeszukaniu, których członkowie grupy używali w celu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych i stworzenia pozorów przeprowadzania czynności procesowej, zostały podrobione na komputerze i z wykorzystaniem oryginalnego dokumentu, do którego miał dostęp A. S.. Również na prywatnym laptopie należącym do skazanego znajdował się fragment postanowienia oraz skan oryginalnego dokumentu z Prokuratury Rejonowej w Ł. oraz odcisk pieczęci tej instytucji, później kserowany na falsyfikatach postanowień używanych przy dokonywaniu oszustw. W tym kontekście nie ulega żadnej wątpliwości, że posiadając skan postanowienia Prokuratury Rejonowej w Ł., to skazany przygotowywał podrobione postanowienia o przeszukaniu;
- b. zeznania części pokrzywdzonych, którzy przyznawali, że pozostawali wcześniej w kręgu zainteresowania organów ścigania, w tym komendy ostrowskiej. O osobach tych A. S. miał wiedzę operacyjną, co wynikało z zakresu jego obowiązków, jako funkcjonariusza Policji;
- c. Zabezpieczone protokoły z odtworzenia treści rozmów i wiadomości zarejestrowanych w kontroli operacyjnej i analiza kryminalna połączeń.

Wskazać wreszcie należy, że – stanowiąca istotę aktualnego stanowiska skazanego prezentowanego w pismach składanych w toku postępowania wznowieniowego – hipoteza, jakoby został on zmuszony do pomocy: J. S. i A. W., zastraszonych przez A. Z. i popełniania przypisanych mu przestępstw, także stanowiła przedmiot rozważań Sądu I instancji. Ta linia obrony, zaprezentowana po raz pierwszy na rozprawie w dniu 18 marca 2016 r., sprowadzała się do tego, że J. S. z A. W. zostali zobligowani przez bliżej nieokreśloną grupę przestępczą, w której był A. Ż. do m.in. zrekompensowania strat tej grupy spowodowanych pracą Policji, w tym oskarżonego A. S.. Ten zaś zarzucanych mu czynów zmuszony był

dokonywać, by uregulować te „zobowiązania” i chronić siebie oraz swoją rodzinę. Dlatego zmuszony był on pomagać J. S. , by jak najszybciej spłacić grupę.

Wszystkie te okoliczności zostały przez Sąd Okręgowy zweryfikowane i ocenione, jako nieprawdziwe, a ustalenia w tym zakresie poddane zostały kontroli instancyjnej. Nie mają one więc charakteru „nowych” w znaczeniu nadanym przepisem art. 540 § 1 k.p.k. Stanowią kolejną próbę weryfikacji aktualnie przyjmowanej przez skazanego linii obrony, pozostającej uprzednio w polu uwagi orzekających w sprawie Sądów.

Tylko na marginesie można wskazać, że na przymus, pod jakim miał rzekomo działać A. S. nie wskazują ani jego zmienna postawa procesowa – najpierw całkowicie negował fakt popełnienia przestępstwa i podawał, iż spośród osób wymienianych w stawianych mu zarzutach zna jedynie J. S., a w kolejnych wyjaśnieniach przyznawał, że A. Ż. zna tylko z wielokrotnego łamania przez niego prawa, ani treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych, w których tak zasadnicza kwestia musiałaby paść przynajmniej kilkakrotnie, skoro skazany nie miał być jedyną ofiarą przestępców. Na działanie wymuszone szczególną sytuacją nie wskazują, nawet pośrednio, wyjaśnienia A. Ż. z postępowania PK VII WZ Ds.(...), z których wynika co najwyżej związek tej osoby z innymi osobami zajmującymi się popełnianiem przestępstw. Okoliczności, na które wskazuje aktualnie A. S., nie można natomiast uznać za prawdziwe wyłącznie na podstawie prostego powiązania kontaktów A. Ż. z kryminalnym półświatkiem oraz realizacji przez A. S. swoich obowiązków służbowych w zwalczaniu przestępczości gospodarczej. Brak jest więc podstaw do przyjęcia, do czego dąży skazany, że okoliczności te potwierdzają jego wyjaśnienia złożone na dalszych etapach sprawy objętej wnioskiem o wznowienie. obrońca we wniosku nie wskazuje na żaden nowy dowód, który jednoznacznie, bez wątpliwości nie tylko wiązałby te dwie okoliczności, ale również potwierdzałby hipotezy o groźbach pod adresem A. S. i jego rodziny, wynikających z pracy skazanego jako funkcjonariusza Policji, oraz metodach uwolnienia tych osób od tego rodzaju rzekomego „długu”. Nie jest natomiast rolą sądu wznowieniowego poszukiwanie takich dowodów i dokonywanie w tej płaszczyźnie ponownej oceny zgromadzonego do tej pory materiału dowodowego.

Za nieudowodnione uznać należy także tezy, jakoby prokurator prowadzący sprawę PK VII WZ Ds.(...):

- a. wiedział o okolicznościach wskazywanych aktualnie przez skazanego, stanowiących dowody niewinności A. S. i celowo je zataił, aby nie miał on możliwości obrony;
- b. nie robił także nic, z wyjaśnień złożonych przez A. Ż. z k. 2036 w sprawie sygn. akt PK VII WZ Ds. (...), które potwierdzały, że policjanci nakłaniali go do pomawiania A. S., jak wcześniej mówili A. W., J. S. i A. Ż., czym w efekcie doprowadzili do tworzenia fałszywych dowodów;
- c. zachowania policji i prokuratury były celowe, aby sprawa poszła po ich myśli i dostali oni premię lub awans.

Tego rodzaju stwierdzenia, wobec braku jakichkolwiek dowodów je potwierdzających, ocenić należy wyłącznie w kategoriach subiektywnego przeświadczenia skazanego. Jako nieudowodnione w przepisanej postaci (art. 541§1 k.p.k.) żadną miarą nie mogą stanowić argumentu przemawiającego za wznowieniem postępowania. Za nieporozumienie uznać należy także twierdzenie, że skoro w trakcie tych działań przestępczych A. W. i A. Ż. i J. S. byli pozbawieni wolności, to dowody z ich zeznań nie mogą być dowodami w myśl art. 168a k.p.k.

Kryterium „nowego dowodu” spełnia wyłącznie treść opinii sądowo-psychologiczno-psychiatrycznej, wydanej w stosunku do A. S. na polecenie Prokuratury Krajowej (...) Wydział Zamiejscowy Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej, w postępowaniu PK VII WZ Ds.(...) z dnia 9 sierpnia 2019 r., a zatem po dacie wyrokowania przez Sąd II instancji. Wnioski tej opinii wskazują jednak jasno, iż w czasie popełnienia zarzucanego mu (w tamtym postępowaniu – uw. SN) czynu, o ile go popełnił, miał całkowicie zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem – nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Aktualny stan zdrowia psychicznego A. S. pozwala na jego udział w postępowaniu karnym. Jest zdolny do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. W kontekście tej opinii, brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż skazany nie był – ze względu na problemy, na które wskazywał – zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej.

Wszystkie te powody zadecydowały o oddaleniu wniosku o wznowienie. Jednocześnie odstąpiono od obciążania skazanego kosztami postępowania wznowieniowego, uwzględniając jego aktualną sytuację życiową i ograniczone możliwości zarobkowe.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.